

Predmet: Sotin

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Broj predmeta: K. Po2 2/14

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142 st. 1 KZ SRJ u saizvršilaštvu i pomaganju, u vezi sa čl. 22 i 24 KZ SRJ

Okrivljeni: saradnik Žarko Milošević¹, Dragan Mitrović, Dragan Lončar, Mirko Opačić i Miroslav Milinković

Tužilaštvo za ratne zločine: Dušan Knežević

Sudsko veće: sudija Vera Vukotić, predsednica veća
sudija Vinka Beraha Nikićević, članica veća
sudija Vladimir Duruz, član veća

Branioци: adv. Mirjana Abdoli, branilac po sl. dužnosti okrivljenog saradnika Žarka Miloševića
adv. Vojislav Vukotić, branilac po sl. dužnosti okrivljenog Dragana Mitrovića
adv. Nikola Nikolić, branilac po sl. dužnosti okrivljenog Dragana Lončara
adv. Dušan Ignjatović i Brankica Majkić, branioци okrivljenog Mirka Opačića
adv. Radoje Aleksić, branilac po sl. dužnosti okrivljenog Miroslava Milinkovića

Glavni pretres: 04.02.2015.

Izveštaj: adv. Marina Kljaić, punomoćnik oštećenih

Optužnica

Okrivljeni saradnik Žarko Milošević i Dragan Mitrović se terete da su ubili civile Stjepana Štera i Snežanu Blažević tako što su neutvrđenog dana u oktobru.1991. godine, na lokaciji „Vodice“ na obali Dunava u blizini Sotina (opština Vukovar, R. Hrvatska), zajedno sa desetak pripadnika TO i Stanice milicije Sotin vršili pretres terena, kojom prilikom je okrivljeni saradnik Milošević u jednoj vikendici zatekao civile Stjepana Štera i Snežanu Blažević, koje je izveo napolje i u Stjepana Štera ispalio rafal iz svoje automatske puške, dok je okrivljeni Mitrović ispalio kratak rafal u Snežanu Blažević.

Okrivljeni saradnik Milošević se tereti da je neutvrđenog dana u novembru mesecu 1991. godine, u vinogradu pored Dunava u blizini Sotina ubio civila Marina Kušića tako što ga je, prethodno, zajedno sa Mirkom Kovačevićem i sada pokojnim Veljkom Vasiljevićem izveo iz Stanice milicije Sotin i odveo na obalu Dunava da im pokaže gde se nalazi njegov sakriveni pištolj, a u povratku prema Sotinu bez ikakvog povoda i razloga pucao u njega iz svoje automatske puške.

Okrivljeni saradnik Milošević, okrivljeni Dragan Mitrović, Dragan Lončar i Mirko Opačić se terete da su dana 27. decembra 1991. godine izvršili ubistvo 13 civila nesrpske nacionalnosti, i

¹ Rešenjem Višeg suda u Beogradu - Odeljenja za ratne zločine od 17.07.2013. godine, do tada okrivljeni Žarko Milošević je dobio status okrivljenog saradnika tako što je sud prihvatio Sporazum o svedočenju okrivljenog koji je okrivljeni zaključio sa Tužilaštvom za ratne zločine, na osnovu kojeg mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od 9 godina.

to: Marka Filipovića, Kate Filipović, Slavice Cicvarić, Krešimira Đukića, Marka Kušića, Magdalene Kušić, Ivica Matijaševića, Andrije Rajsja, Marka Raguža, Mirjane Raguž, Miroslava Raguža, Henrija Silija i Željka Vojkovića, a okrivljeni Miroslav Milinković im je u tome pomogao, tako što su dana 26. decembra 1991. godine u Sotinu, okrivljeni saradnik Milošević kao komandant lokalne TO, a okrivljeni Mirko Opačić kao predsednik Saveta mesne zajednice, dogovorno doneli odluku da se sa spiska meštana nesrpske nacionalnosti koji će biti iseljeni iz Sotina, izdvoje i popišu 13 napred navedenih civila, isti dovedu i zatvore u lokalnu Stanicu milicije, a sutradan odvedu na neku lokaciju i tamo ubiju. Okrivljeni saradnik Milošević odmah je naredio pojedinim pripadnicima TO i milicije da civile privedu i zadrže, dok je okrivljeni Opačić o tome obavestio okrivljenog Miroslava Milinkovića, tada kapetana prve klase JNA koji je u to vreme bio istovremeno komandant mesta Sotin i komandant pozadinskog bataljona iz sastava 80. motorizovane brigade JNA. Isti se sa tom odlukom saglasio i pomogao im, tako što je za naredni dan obezbedio i stavio im na raspolaganje vojni kamion sa vozačem. Dana 27. decembra 1991. godine okrivljeni saradnik Milošević upoznao je sa odlukom o ubistvu 13 civila okrivljene Dragana Mitrovića, pripadnika milicije i okrivljenog Dragana Lončara, pripadnika TO, kao i još nekoliko NN pripadnika milicije i TO, a takođe i dvojicu identifikovanih pripadnika milicije protiv kojih je istraga u prekidu, na šta su svi oni dobrovoljno pristali. U vojni kamion okrivljeni saradnik Milošević je uveo civile i seo u kabinu istog, dok su ostali pratili kamion u nekoliko civilnih vozila. Kamion su vozili pored vinograda u ataru sela Sotin u pravcu Tovarnika, nakon čega su skrenuli na poljski put, zatim iz kamiona izveli civile i postrojili ih, pa je okrivljeni Mitrović, nakon kraće svade sa Mirjanom Raguž, u nju pucao iz automatske puške, a odmah zatim su ostali iz automatskih pušaka pucali u preostale civile.

Okrivljeni Dragan Mitrović

Okrivljeni negira izvršenje krivičnog dela za koje se tereti. Navodi da u vreme kritičnog događaja na obali Dunava u oktobru 1991. godine, kada su ubijeni civili Stjepan Šter i Snežana Blažević, uopšte nije bio u Sotinu, već u TO Vukovar u samom gradu Vukovaru, i da je u Stanicu milicije u Sotinu raspoređen tek polovinom novembra meseca iste godine, o čemu poseduje i rešenje. Tada je prvi put u životu došao u Sotin. Tokom novembra meseca išao je nekoliko puta sa pripadnicima TO i milicije u akcije čišćenja terena u okolini. Prilikom jednog pretresa terena na obali Dunava, na njemu nepoznatoj lokaciji, začuo je kratak rafal. Kada je sa ostalima otišao da vidi o čemu se radi, zatekao je dva leša u uniformi kraj kojih je bio „kalašnjikov“ pored kojeg su stajali okrivljeni saradnik Milošević i osoba pod nadimkom „Cvole“. Nakon što mu je predočeno da je prilikom saslušanja u istrazi naveo da se radilo o ženskom i muškom lešu, objasnio je da mu je takvu izjavu „nametnuo“ tužilac. Za okrivljenog saradnika Miloševića navodi da ga je upoznao po dolasku u Sotin, da je isti bio komandant lokalne TO i jedan od vodećih ljudi u selu. U to vreme komandir milicije je bio Mirko Kovačević, koji je zajedno sa okrivljenim saradnikom kontrolisao miliciju i donosio odluke sve do decembra 1991. godine, kada je na mesto komandira Stanice došao iz Beograda Đuro Lacković. Pre njegovog dolaska, okrivljeni saradnik je imao svoju ekipu u kojoj su bili „Cvole“ i Goran Pavić, a kasnije i Željko Jokić. Ta grupa je bila „moćna“ jer ih je bilo više, imali su podršku, Milošević je imao i status jer je bio komandir TO a njegov kum je bio komandir milicije, pa je mogao da radi šta hoće. U to vreme sa njim je par puta došao u verbalni sukob. Nakon dolaska novog komandira milicije iz Beograda, Milošević je izgubio svoje nadležnosti nad milicijom.

U odnosu na kritični događaj - ubistvo 13 civila - navodi da je veče pre iseljenja civila iz Sotina bio u stanici milicije, kada je kod komandira Kovačevića došao okrivljeni saradnik Milošević sa nekim spiskom, za koji mu nije poznato ko ga je sastavljao. Milicionerima koji su se tu zatekli u dežurani, među kojima su bili i Predrag Bezbradica, Goran Pavić, Veljko Vasiljević i Miodrag Stanković, rekli su da će sutradan po spisku ići od kuće do kuće, dovođiti ljude u centar sela i ispratiti ih do Šida. Po civile su išli u grupama po trojica - dva pripadnika milicije i jedan pripadnik TO. Oni nisu nikoga privodili, već su samo ljude sa spiska obavestavali da za dva sata dođu u centar sela. U centru su te civile čekala tri autobusa kojima su ih oko 12 časova odvezli do železničke stanice u Šidu, kada je civilima rečeno da idu u Hrvatsku i da se više ne vraćaju. U Sotin su se vratili tek uveče. U svakom autobusu bila su po dva pratioca. Seća se da su, pored njega, autobuse pratili Saša Drača, Bezbradica i Zlatko Peljha. Pre ulaska u autobuse, proveravano je da li su svi civili sa spiska i došli. Čuo je da je par lica nestalo, ali kao milicioner ništa nije preduzeo, jer ga to nije interesovalo - on je samo po naređenju postupao.

Oštećenu Mirjanu Raguž nije poznao, a priče da su bili u vezi su izmišljene. Pre dolaska u Sotin nikoga od ostalih optuženih nije poznao, obzirom da je u Hrvatsku došao iz Srbije, kada je mobilisan.

U to vreme niko iz Sotina nije mogao da izađe bez dozvole. Ukoliko bi neko lice išlo vozilom, u dozvoli je moralo da bude navedeno o kojem vozilu se radi, kao i vrsta naoružanja, ukoliko je lice posedovalo i oružje. Isto je važno i za vojna vozila i za prolazak radne mašine. Postojali su kontrolni punktovi na kojima su bili pripadnici TO, milicije i JNA. Milicija je kontrolisala dokumentaciju lica koja su prolazila. Kada bi prolazilo vojno vozilo, ukoliko bi poznavali vozača, propuštali su vozilo bez kontrole.

Napominje da tokom vođenja krivičnog postupka u Hrvatskoj, u vezi sa ovim događajima njega niko nije pomenuo, i da ga okrivljeni saradnik Milošević tereti tek od kada je sa Tužilaštvom sklopio sporazum.

Okrivljeni Dragan Lončar

Okrivljeni negira izvršenje krivičnog dela. Navodi da je živeo u Sotinu, te da je na početku oružanih sukoba otišao u Negotin i vratio se u Sotin tek kada ga je zaposela JNA. U to vreme već je bila formirana milicija, kao i TO. Svi vojno sposobni muškarci su u to vreme bili u TO, kojoj se i sâm odmah priključio. Nastojao je da se drži po strani, jer mu je supruga bila Hrvatica. Zadatak mu je bio da čuva stražu u ulici na obodu sela koju su zvali „Vancaga“. Bio je na pretresu terena na Dunavu kada su ubijeni Stjepan Šter i Snežana Blažević. Nije bio očevidac tog događaja, a pričalo se da ih je ubio „Cvole“. Tada nije zapazio okrivljenog Mitrovića. U vezi sa ubistvom 13 civila krajem decembra, navodi da je čuo da se iz Sotina iseljavaju civili, ali mu nije poznato ko je to organizovao. To jutro kod njega kući je došao okrivljeni saradnik Milošević i rekao mu da treba da pomogne oko toga tako što će svojim kolima doći pred miliciju i povesti Željka Jokića. Kada su došli ispred Stanice milicije, video je da je tamo već parkiran veliki vojni kamion koji je imao ceradu. Jokić mu je rekao da idu iza kamiona. Ispred kamiona je bilo još nekoliko civilnih vozila. Prilikom izlaska iz Sotina, na punktu ih niko nije zaustavljao ni kontrolisao. Kamion je krenuo u pravcu Tovarnika i ubrzo je skrenuo levo, a Jokić mu je rekao da vozi za njim. Nije mu bilo poznato ni kuda ide, ni o kakvom zadatku se radi. Kamion se posle skretanja kretao zemljanim putem i zaustavio se nakon par stotina metara, dok je on zaustavio svoje vozilo levo od kamiona. Izašao je iz vozila bez oružja - automatska puška mu je bila na zadnjem sedištu. Iz kamiona su, iz tovarnog dela, izašli civili koje je poznao, i stali su gde je

ko hteo, u nekakvom polu-krugu. Niko ih tom prilikom nije postrojavao. Video je da je kamion vozio vojnik, koji je izašao iz kabine i otišao ispred kamiona. Ispred civila stajali Željko Jokić i Milošević koji su ih ispitivali: gde je ko od njih bio, šta je radio... Objašnjavali su se sa njima. Tom prilikom je Mirjana Raguž rekla „ne može to tako“. Takođe su tu bili prisutni i Goran Pavić, „Cvole“, okrivljeni Mitrović, a možda i Vasiljević. Svi oni su bili naoružani. U jednom trenutku došlo je do svađe tih civila sa Miloševićem i Pavićem. Prilikom tog ispitivanja Mirjana Raguž rekla je „ne može to tako“. Mislio je da se obratila okrivljenom Mitroviću, jer je čuo da su u vezi, možda mu se obratila i sa „Dragane“. Misli da je okrivljeni Mitrović prvi u pravcu Mirjane Raguž ispalio rafal, ali to nije video, a onda su i ostali koje je naveo pucali u civile, ali nije video ko je sve pucao. Dok je trajala prepirka sa civilima, oni su bili licem okrenuti prema njemu. Okretao je glavu na drugu stranu jer mu je, obzirom da ih je sve poznavao, bilo neprijatno. Zbog toga nije video ko je sve u njih pucao. Misli da se to desilo spontano. Bio je u šoku što su ljudi pobijeni, pa se odmah nakon toga vratio kući i ispričao bratu šta se desilo. Čuo je kasnije da su ubijeni civili zatrpani mašinom zvanom ULT. To su svi u selu znali, jer se o tome pričalo, komentarisalo. Nije mu bilo poznato da su leševi pobijenih civila kasnije premešteni.

Sa okrivljenim saradnikom Miloševićem se nije družio, ali nije ni u svađi. Misli da je u to vreme bilo saradnje Mesne zajednice, milicije i TO. Okrivljenog Milinkovića nije poznavao, dok za okrivljenog Opačića zna da je bio član Mesne zajednice, ali mu nije poznato na kojoj funkciji je bio.

Fond za humanitarno pravo